

Kẻ lộng hành

(Trích "Đêm hội Long Trì")

Độc đoạn trích và trả lời các câu hỏi bên dưới:

Đỗ Tuấn Giao đã tiếp lấy bài phú, và cất tiếng sang sảng bình văn. Cừ tọa trước còn xôn xao, nhưng sau bị lôi cuốn bởi câu văn hay, ý tưởng cao siêu, cảnh tình như vẽ, và nhất là bởi cái nhạc điệu tuyệt luân nó khiến cho bài phú thành hẳn một bản đàn réo rắt. [...]

Nói chưa dứt lời, chợt có tiếng kêu thất thanh và cảnh Long Trì bỗng ồn ào như chợ. Tiếng ca quân im đi. Bọn phụ nữ chạy tán loạn. Lắng tai có tiếng kêu "Cậu Trời! Cậu Trời đấy! Chị em trốn đi!".

Quỳnh Hoa bỗng tái nhợt đi, nằng rú lên:

– Cậu Trời! Khổ quá!

Bọn cống sĩ nhiều người thất sắc. Vài người đứng dậy. Bảo Kim vội vàng đứng lên:

– Anh em định chạy đấy ư? Không thể được. Anh em hãy ngồi lại, ta đối ỡn chủ nhân, không nhẽ lại bỏ đi. Người quân tử có bao giờ xử sự như thế? Cậu Trời là cái quái gì mà anh em sợ?

Tưởng như có một trận cuồng phong thổi trong đám hội, người chạy như ong. Tiếng kêu, tiếng thét, tiếng gọi nhau liên tiếp. Cả bọn còn đang ngơ ngẩn, thì một thiếu phụ đầu tóc rũ rượi chạy vào hỗn hển:

– Ai cứu tôi với. Cậu Trời...

Một người chạy theo vào. Ấy là một gã trai trẻ, người tầm thước, mắt điều hâu, lông mày rậm, râu ria nhiều, nhưng cao nhẵn, ăn mặc rất sang. Đi sau là một lũ gia nhân, thầy đều cầm dao, cầm gậy. Chỉ một bước, người trai trẻ đã nhảy tới giậm chân lên mông người thiếu phụ, cười nói:

– Trối cổ nó đem về phủ cho ta.

Hơi rượu nồng nặc xông ra theo lời nói. Người thiếu phụ ấy cố kêu:

– Lạy Cậu Trời, con là gái có chồng.

Các quan chắm văn đã lui cả vào trong vườn, duy có Ngô Thị lang đứng đấy thấy thế quát:

– Quốc cữu không được vô lễ.

Người trai trẻ cười ngật nghẻo:

– Á! Thị lang họ Ngô, lão hủ nhỏ. Mà không biết quan Tham tụng tao đánh giữa đường còn cầm miệng như hến, thứ mày đã đáng kể gì.

Khí uất của Bảo Kim dâng lên tới cổ. Chàng bước lại, các bạn chàng theo sau, Bảo Kim quát:

– Loài súc sinh, quân vô liêm sỉ. Mau bước ra khỏi chốn này.

Người trai trẻ lại cười ha hả:

– A thằng nhãi con, muốn vượt râu hùm. Quân bay đầu, đánh chết chúng nó đi cho tao, tội vạ đầu tao chịu.

Những tiếng dạ ran, bọn gia nhân xông vào đập bọn Bảo Kim túi bụi.

Quỳnh Hoa vội chạy ra. Người trai trẻ bỗng lùi lại, bị thôi miên bởi vẻ đẹp thanh kỳ. Một tên theo hầu nói:

– Thưa cậu, đây là Quận chúa Quỳnh Hoa.

Người trai trẻ ngạc nhiên:

– Quỳnh Hoa Quận chúa. Ta không ngờ nàng lại đẹp nhường ấy. Thực là một vuw vật.

Nhưng Quỳnh Hoa đã chạy ra, cất tiếng oanh phản:

– Cậu không biết đây là chốn nào sao? Ra ngay kéo phụ vương đến bây giờ.

– Quận chúa đừng dọa ta, Chúa thượng đến cũng thế mà thôi.

Quỳnh Hoa giận sôi lên. Người trai trẻ vẫn nhìn nàng chòng chọc, mắt say sưa. Nàng bỗng rú lên, một tên gia nhân bổ giữa đầu Đỗ Tuấn Giao một tay thước, chàng ngã lảo xuống.

Quỳnh Hoa lúng túng không biết xử trí ra sao. Cuộc hôn chiến mỗi lúc một dữ dội.

Bọn gia nhân giậm cả lên người thiếu phụ một cách tàn nhẫn. Xem chừng thì bọn ấy thắng thế, và một nửa văn nhân đã ôm đầu chạy trốn.

Vừa lúc ấy, một người thanh niên đi vào, ăn vận lối võ quan, mép để ria, mình đeo gươm, trông có vẻ ngang tàng hào mại.

Người ấy nói lớn:

– Xin Quận chúa yên tâm, tiểu tướng xin giúp một tay.

Nói xong, thần nhiên xông lại chỗ đánh nhau. Chỉ nháy mắt, chàng đã vít cổ người trai trẻ dúi xuống, và quát to bảo bọn gia nhân:

– Lũ kia, muốn sống thì buông tay ra, không thì tao giết chết chủ chúng bay.

Người trai trẻ kêu:

– Trời ơi! Đau quá. Thôi đừng đánh nhau nữa chúng bay.

Bọn gia nhân lùi cả lại. Võ quan bảo bọn Bảo Kim:

– Các ông hãy nghỉ tay, để tôi khu xử cho.

Bảo Kim bỗng kêu:

– Anh Nguyễn Mại!

Nguyễn Mại, vì chính là người võ sĩ, nói:

– Kìa Bảo Kim. Nhưng hãy xếp cho xong câu chuyện này đã.

Chàng kéo người trai trẻ đứng dậy:

– Anh dẫn bọn côn đồ bước ngay khỏi hội, nghe chưa? Còn lẩn quất ở chốn này thì đừng trách ta là ác nghiệt.

Người trai trẻ cực chẳng đã, lùi thúi dẫn bọn gia nhân đi, thỉnh thoảng còn quay lại nhìn Nguyễn Mại một cách dữ dội và nham hiểm.

Câu 4: “A thằng nhãi con, muốn vuốt râu hùm. Quân bay đầu, đánh chết chúng nó đi cho tao, tội vạ đầu tao chịu” là lời của ai? Chúng tỏ điều gì về người đó?

Câu 5: “Dầu sao cũng không thể tha được thằng giặc hung dữ ấy. Nó với tôi một sống, một chết...” là lời của ai và thể hiện điều gì?

Câu 6: Vì sao Đặng Mậu Lân dám lộng hành?

Câu 7: Vì sao Nguyễn Mại nói: Bọn văn nhân thực là lũ vô ích?

Câu 8: Em có đồng ý Nguyễn Mại không: Qua cái bệnh ngâm vịnh, cái bà từ chương, nay tôi khinh thường những thứ vô dụng ấy? Vì sao?

Câu 9: Tỉnh Vương là ai? Đoạn trích cho thấy con người này có đặc điểm gì?

Câu 10: Đoạn trích thể hiện những thái độ nào, đối với ai của tác giả?

Câu 11: Nhận xét nghệ thuật xây dựng nhân vật Đặng Mậu Lân. Qua nhân vật này tác giả Nguyễn Huy Tường muốn gửi bài học nào cho hậu thế?

Câu 12: Viết bài văn kể lại chuyến đi trải nghiệm, chia sẻ thực tế tại Bảo tàng.

Handwriting practice area with horizontal lines.

